

Arrest

nr. 261 727 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 juni 2021 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot A.M. kwam in 2009 naar België en verkreeg een machtiging tot verblijf in 2010.

1.2. Verzoekster kwam op 24 januari 2019 naar België met het oog op gezinshereniging. Zij werd op 25 april 2019 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 26 maart 2020. Deze A-kaart werd eenmaal verlengd tot 26 maart 2021.

1.3. Op 9 oktober 2019 overleed A.M.

1.4. Op 1 juni 2021 werd een beslissing genomen tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[…]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

- de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene huwde op 23.02.1977 met de heer M. A., (...).

De heer M.A. kwam in 2009 naar België. Hij verkreeg een machtiging tot verblijf in 2010.

Betrokkene kwam op 24.01.2019 naar België meteen visum B11 in het kader van gezinshereniging met haar man. Op 25.04.2019 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 26.03.2020. Deze kaart werd één maal verlengd tot 26.03.2021. Betrokkene vroeg verlenging van haar machtiging tot verblijf op 11.02.2021. Uit nazicht van het rijksregister bleek dat betrokkenes echtgenoot overleden is op 09.10.2019. Dit impliceert dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer mogelijk is met de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De aanvraag tot de eerste verblijfstitel dateert immers van 26.03.2019, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene aangeschreven op 24.03.2021. Deze brief werd aangetekend naar betrokkene verstuurd op 26.03.2021.

Betrokkene legde geen enkel bijkomend document voor.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene blijkt uit het dossier dat betrokkene naar België is gekomen samen met haar dochter, M. Y., (...), en nog steeds met haar samenwoont. Aangezien het verblijfsrecht van M. Y. eveneens wordt ingetrokken, is er geen scheiding van het gezin. Door de huidige beslissing wordt de gezinsband behouden. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zouden zijn, blijkt nergens sprake. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou kunnen staan.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer

zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

*In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 11, § 2 voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel:

Wat de uiteenzetting nopens het Eerste Middel betreft, wenst verzoekster het volgende te melden/samen te vatten:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1.

- *Gelet op het gegeven dat het hier gaat om een Marokkaans dochter die met haar Marokkaanse verblijfsgerechtigde (thans overleden) vader was binnengekomen in het kader van de procedure gezinshereniging;*
- *Gelet op de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 11 § 2 Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Gelet op het vertrouwensbeginsel juncto het rechtszekerheidsbeginsel;*
- *Gelet op het gegeven dat administratieve beslissingen afdoende moeten gemotiveerd zijn;*

1.1.2. *In casu zijn de bestreden beslissing van 01.06.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Eveneens wordt er verwezen naar de definitie van de artikelen 62 en artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet;

1.1.3. Verwerende partij stelt het volgende vast in de nota met opmerkingen:

- dat verzoekster eigenlijk de materiële motiveringsplicht aanhaalt ;
- dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht; - dat er met andere woorden geen schending voorhanden is van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen van de Vreemdelingenwet;
- dat verzoekster niet dienstig de schending van het vertrouwensbeginsel kan aanhalen en dat verwerende partij steeds zich kan beroepen op zijn discretionaire bevoegdheid;
- dat overmacht niet dienstig door verzoekster kan worden ingeroepen; heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van zijn oom;
- dat verwerende partij wel degelijk uitvoering heeft gegeven aan de in artikel 11 § 2 Vreemdelingenwet gevraagde socio-economisch onderzoek;
- dat de door verzoekster bijgevoegde documenten niet van die aard zijn dat verwerende partij daarmee rekening zou moeten houden en dat zelfs al zou verwerende partij met die bijgevoegde documenten rekening zou gehouden hebben, dit verwerende partij niet tot een andere beslissing zou gebracht hebben dat de bestreden beslissing die is genomen;
- concluderend: dat het eerste middel alsdan onontvankelijk, minstens ongegrond is;

V. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoekster zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar Eerste Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

In essentie trekt verwerende partij het verblijf van verzoekster in om reden dat er geen effectief gezins- of huwelijk samenleven meer is met de te vervoegen vreemdeling (lees: overleden echtgenoot) en werd gemotiveerd dat er geen andere elementen in het dossier aanwezig zouden zijn die verwerende partij ertoe zouden hebben geleid om het verblijfsrecht van verzoekster niet in te trekken/te weigeren te verlengen.

Artikel 11 § 2 Vreemdelingenwet stelt inderdaad dat wanneer geen effectieve huwelijks- of gezinsleven meer is tussen vreemdelinge en verzoekster het verblijfsrecht – binnen een termijn van 3 jaren na toekenning verblijf - het verblijfsrecht kan worden ingetrokken/beëindigd.

In casu is de Marokkaanse echtgenoot van verzoekster op 09/10/2019 overleden. Dat bij de eerste verlenging – in tijden van de coronapandemie – verzoekster en haar dochter samen de aanvraag tot verlenging hadden gedaan en dat in het kader daarvan een attest inzake het ‘overlevingspensioen’ dat verzoekster ontvangt heeft bijgebracht. Deze documenten – waaronder attest van het overlevingspensioen – werd door DVZ Antwerpen(Deurne) naar DVZ Brussel (Bureau Gezinshereniging – artikel 10) per mail opgestuurd op 10/03/2021 om 14:01 u. Verwerende partij kan niet komen stellen dat verzoekende partij en/of haar dochter (n.b.: er is maar één OV n° en dus maar één administratief dossier voor verzoekster en haar dochter bij verwerende partij gekend) bewust hebben nagelaten aan verwerende partij mee te geven dat hun echtgenoot/vader op datum van 09/10/2019 was overleden.

Verzoekster vroeg de verlenging van haar verblijfskaart aan in 2020 en werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart geldig tot 26/03/2021. Verwerende partij wist al reeds maanden voor het nemen van de bestreden beslissing en zelfs voordat de eerste verlenging werd toegekend dat de echtgenoot van verzoekster overleden was en alsnog werd het verblijfsrecht verlengd. Verwerende partij kan niet stellen dat het inroepen van de schending van het vertrouwensbeginsel (en het daaruit voortvloeiende rechtszekerheidsbeginsel) niet dienstig kan ingeroepen worden. Immers, verwerende partij kan niet

stellen dat de eerste verlenging eigenlijk werd toegekend omdat we midden in de coronapandemie zaten en alsdan eigenlijk om 'humanitaire redenen' de verlenging werd toegekend. En dat nu bij een volgende verlenging niet meer zo 'humanitair' te handelen en alsnog geen verlenging toe te kennen, wanneer uit de instructies van verwerende partij om de verlenging toe te staan van 07/04/2020 op geen enkele wijze blijkt dat de verlenging werd toegekend omdat we in de coronapandemie zaten. Immers, uit het attest van het overlevingspensioen kan elk zorgvuldige en redelijke administratie dat 'iemand' overleden is.

In casu kon dit niemand anders zijn dan de referentiepersoon.

Het komt verzoekster als onzorgvuldig en onredelijk voor dat verwerende partij eerst het verblijfsrecht van verzoekster (en van haar dochter) verlengd tot 26/03/2021 en vervolgens intrekt. Verzoekster mocht erop vertrouwen dat wanneer verwerende partij het verblijf verlengd naar 26/03/2021 er ook op mocht vertrouwen dat er geen andere beslissing in de andere zin genomen mocht worden, daar in essentie aan de concrete omstandigheden die bestonden op het moment van de eerste verlenging en op het moment van de intrekking identiek dezelfde zijn. Minstens heeft verwerende partij een vertrouwen gewekt dat er geen reden was tot intrekking van verblijf, daar reeds in 2020 verwerende partij op de hoogte was van het overlijden van haar echtgenoot (i.e. de te vervoegen vreemdeling). Minstens is het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Verzoekster kon erop vertrouwen dat verwerende partij geen andere beslissing zou nemen, dan de verlening van het verblijfsrecht, daar dit reeds toegekend werd tot 26/03/2021 en er in essentie geen fundamentele verschillen zijn tussen het verblijfsdossier bij de eerste verlenging en bij de intrekking (na socio-economisch onderzoek). Dat de enige reden (lees: de essentiële reden) voor de intrekking/weigering van verblijf "dat er geen werkelijk huwelijk- of gezinsleven/band meer bestaat met de te vervoegen persoon", niet afdoende kan worden gehandhaafd om het verblijf van verzoekster en haar dochter te weigeren, daar deze feitelijke vaststelling al bestond op het moment dat verwerende partij op datum van 07/04/2020 de verlenging van verblijf toekende tot en met 26/03/2021.

Verder meent verzoekster dat verwerende partij minstens onzorgvuldig gehandeld heeft. Immers in het administratief dossier zijn verschillende elementen aanwezig die minstens besproken hadden moeten worden in de bestreden beslissing. Immers, één van de zonen van verzoekster maakte verschillende mails over aan de dienst vreemdelingenzaken Antwerpen die zij dan moesten overmaken naar verwerende partij. Het betreft de volgende mails:

- E-mail dd. 11/03/2021 (STUK 5);
- E-mail dd. 14/04/2021: bewijs van registratie huurcontract (STUK 6);

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid – in het kader van het socio-economisch onderzoek – reeds in het bezit van dergelijke documenten, zij dan minstens deze documenten bespreekt en mee betreft in haar oordeel om de bestreden beslissing te nemen. In casu werden deze documenten op geen enkel moment besproken.

Verzoekster heeft maatschappelijke oriëntatie gevolgd en geslaagd, zij geniet het pensioen van haar wijlen echtgenoot, haar dochter M. Y. is tewerkgesteld en zij vormen samen een gezin. Minstens zijn het elementen die kunnen weerhouden worden al was het maar om humanitaire redenen.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse moeder en dochter die op het moment van de aanvraag (lees: binnenkomst België) nog minderjarig was. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster helemaal geen stukken heeft bijgebracht om het verblijf te verlengen van verzoekster.

Rekening houdend met dit gegeven had verwerende partij uitdrukkelijk moeten verwijzen naar de in het administratief dossier zijn stukken die werden overgemaakt.

Verwerende partij kan toch niet in alle redelijkheid stellen dat voldaan is aan de volgende bepaling van artikel 11 § 2 van de Vreemdelingenwet: "[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...]"

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen dat de gezinsband met België miniem is en zij (lees: verzoekster) “maar” een beperkt aantal jaren in België verblijft en dus meer banden heeft met Marokko dan België. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Een dergelijke modus operandi van verwerende partij is strijdig met de in het Eerste Middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Om al redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.1.2. Wat betreft de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze betwist. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Wat betreft de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dient de schending hiervan samen te worden onderzocht in het licht van de toegepaste wetsbepaling, met name artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot, in functie van wie zij terecht gezinshereniging heeft verkregen, inmiddels is overleden, zodat er actueel geen sprake meer is van een effectief beleefd gezinsleven. Artikel 11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat een dergelijke beëindigingsbeslissing slechts binnen de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel mag worden genomen. *In casu* werd het verblijfsrecht toegestaan op 25 april 2019 en werd de bestreden beslissing genomen op 1 juni 2021.

In concreto voert verzoekster aan dat de verwerende partij haar verblijfskaart in 2020 heeft verlengd, dit nadat haar man reeds was overleden. Zij wijst erop dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat toezeggingen die het bestuur heeft gedaan niet mogen gefrustreerd worden. Verzoekster meent aldus dat door de verlenging van de verblijfskaart na het overlijden van haar echtgenoot, een gerechtvaardigd vertrouwen werd gewekt dat zij het verblijf mocht behouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat het vertrouwensbeginsel in beginsel niet tegen uitdrukkelijk andersluidende wettelijke bepalingen kan ingaan. Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze terugkomt op een vaste gedragslijn of op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan. Artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet voorziet wel degelijk in de mogelijkheid om het recht op verblijf in te trekken wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is of geen gezinsleven is, tenzij dit het verblijf reeds gedurende vijf jaar werd toegestaan. De Raad merkt ook op dat de wetgever een beperking heeft aangebracht aan die rechtsonzekerheid die dit kan teweegbrengen door de beëindigingsmogelijkheid te beperken tot de eerste vijf jaar na de (eerste) afgifte van de verblijfstitel. Verzoekster diende dus te weten dat, ten gevolge van het overlijden van haar echtgenoot minder dan een jaar na de afgifte van de verblijfskaart, haar recht op verblijf - toegekend omwille van deze echtgenoot - opnieuw zou worden geëvalueerd.

Het gegeven dat na het overlijden van verzoeksters echtgenoot op 7 april 2020 nog werd overgegaan tot een verlenging van verzoeksters verblijfskaart, houdt niet in dat het bestuur niet langer zou mogen vaststellen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven. Het feit dat de verblijfskaart werd verlengd betekent enkel dat de verwerende partij kennelijk nog niet op de hoogte was van alle elementen van de zaak. Uit niets blijkt dat de verwerende partij naar aanleiding van deze verlenging reeds een standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van het verblijf in het Rijk, of het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 11, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Aangezien de verwerende partij haar bevoegdheid op grond van artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet op dat ogenblik dan ook niet uitgeput heeft, werd er geen gerechtvaardigd vertrouwen in hoofde van verzoekster gewekt.

2.1.3. In antwoord op verzoeksters vraag om de verlenging van haar verblijfskaart begin 2021, heeft de verwerende partij de verzoekster op 24 maart 2021 op gewezen dat zij niet meer samenleeft met de referentiepersoon en dat dienvolgens werd overwogen een einde te stellen aan het recht op verblijf. Zij werd verzocht om overeenkomstig artikel 11, §2, voorlaatste lid, van de vreemdelingenwet alle documenten aan te brengen die zij nodig achtte met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf op het grondgebied, het bestaan van familiebanden of culturele sociale banden met het land van herkomst. Dit schrijven werd aangetekend verstuurd op 26 maart 2021. Zoals verzoekster aangeeft in het middel, werden op 11 maart 2021 en op 14 april 2021 stukken overgemaakt. De stukken, overgemaakt op 11 maart 2021, betreffen een werkloosheidsattest, loonbrieven en attesten van de pensioendienst. Op 14 april 2021 werd als aanvulling een geregistreerd huurcontract overgemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze stukken werden overgemaakt naar aanleiding van de vraag om verlenging van de verblijfskaart, teneinde aan te tonen dat aan de verblijfsvoorwaarden was voldaan, en niet als antwoord op het aangetekend schrijven van de verwerende partij van 26 maart 2021.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster samenwoont met haar dochter met wie zij naar België is gekomen, maar dat aangezien hun beider verblijf wordt ingetrokken, er geen scheiding van het gezin aan de orde is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat een verblijf van minder dan vijf jaar op het grondgebied niet als onoverkomelijk lang wordt beschouwd waardoor verzoekster geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou hebben met het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Tenslotte wordt gemotiveerd dat uit het dossier geen elementen blijken of werden voorgelegd die erop

wijzen dat een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden in het land van herkomst een terugkeer in de weg zou staan.

Verzoekster betwist deze beoordeling op zich niet. Voor zover rekening had moeten worden gehouden met de stukken die zij overmaakte naar aanleiding van het verzoek om verlenging, blijkt niet uit deze stukken dat deze tot een andere beoordeling konden leiden. Het betreft een huurcontract, uittreksels uit een arbeidsovereenkomst, een blanco strafregister, bankuittreksels, een attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringsattest van verzoeksters dochter, loonbrieven gedurende zes maanden van haar dochter, een uitbetalingsattest van werkloosheidsuitkeringen van haar dochter, een attest dat verzoekster geen financiële steun van het OCMW ontvangt, een aansluitingsbewijs bij het ziekenfonds en een attest waaruit blijkt dat verzoekster een overlevingspensioen voor haar man ontvangt. Deze stukken strekten ertoe aan te tonen dat verzoekster nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldeed, met het oog op de verlenging van de verblijfskaart. Het loutere feit dat verzoekster een appartement huurt, bij een ziekenfonds aangesloten is, haar dochter een tijdlang gewerkt heeft en/of werkloosheidsuitkeringen ontvangt, een blanco strafblad heeft, zijn geen elementen die van aard zijn de beoordeling van de gezinsbanden, de duur van het verblijf in België, de familiale, culturele en sociale banden in het land van herkomst, zoals gemaakt in de bestreden beslissing, aan te tasten. Waar verzoekster in het middel benadrukt dat zij een pensioen ontvangt in België, blijkt uit haar betoog niet waarom ze dit pensioen niet zou kunnen blijven ontvangen in het land van herkomst.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat in de synthesememorie uiteengezet wordt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Wat de uiteenzetting nopens het Tweede Middel betreft, wenst verzoekster het volgende te melden:

2.1.1. *Na een verwijzing van de inhoud van artikel 8 EVRM gaat verzoekster verder in op de inhoud van artikel 8 EVRM.*

2.1.2. *Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.*

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. *Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.*

2.1.4. *Uit het administratief dossier blijkt kort samengevat immers het volgende:*

- *Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de echtgenote was van haar Marokkaanse verblijfsgerechtigde vader (thans overleden);*
- *Dat verzoekster samen met haar dochter en (overleden) vader een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.*
- *Dat verzoeksters dochter toen ze binnenkwam eigenlijk minderjarig was, maar thans al langer meerderjarig is;*
- *Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin H.-M.*

- *Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.*

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Naast dit alles verwijst verzoekend partij naar de schending van het hoorrecht, zoals het vervat is een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf).

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat. Dat artikel 8 EVRM juncto het hoorrecht geschonden zijn.

VI. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij – kort samengevat – het volgende:

- *Met betrekking tot het Tweede Middel:*
 - *Verweerder verwijst en citeert artikel 8 EVRM;*
 - *Dat verweerder rekening heeft gehouden met de gezinstoestand van verzoekster;*
 - *Verweerder verwijst inzake naar diverse rechtspraak van het EHRM;*
 - *Dat de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt;*
 - *Dat er geen schending van de hoorplicht kan zijn, daar verzoekster wel de mogelijkheid werd geboden bijkomende inlichtingen/stukken bij te brengen;*
 - *Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het Tweede Middel;*

VII. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoekster zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar Tweede Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Dat verzoekster en haar dochter destijds hun echtgenoot/vader zijn komen vervoegen in het kader van de procedure gezinshereniging.

Dat verzoekster en haar dochter nog steeds samenwonen onder hetzelfde dak. Dat verzoekster een overlevingspensioen ontvangt en verzoeksters dochter tewerkgesteld is.

Dat in het kader van de verlenging van hun verblijf verwerende partij geenszins de waarde heeft gehecht aan de bescherming van de gezinscel in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat zij allen een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat de situatie waarin verwerende partij verzoekster en haar dochter heeft geplaatst een onredelijke en disproportionele situatie is, voortvloeiende uit de schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Nergens uit de instructies van 07/04/2020 van verwerende partij tot verlenging van het verblijf tot 26/03/2021 is melding gemaakt van de coronapandemie. Blijkbaar heeft verwerende partij toen rekening gehouden met alle elementen (die thans identiek zijn) en geoordeeld dat thans (om een voor verzoekster en haar dochter onbegrijpelijke reden) het verblijf niet moest verlengd worden. Dat een discretionaire bevoegdheid de redelijkheid heeft tot grens. Dat deze grens volgens verzoekster en haar dochter overschreden is. Dat de enige reden (lees: de essentiële reden) voor de intrekking/weigering van verblijf “dat er geen werkelijk huwelijk- of gezinsleven/band meer bestaat met de te vervoegen persoon”, niet afdoende kan worden gehandhaafd om het verblijf van verzoekster en haar dochter te weigeren, daar deze vaststelling bestond al op het moment dat verwerende partij op datum van 07/04/2020 de verlenging van verblijf toekende tot en met 26/03/2021.

Dat verwerende partij nog steeds tot redelijkheid en proportionaliteit gehouden is.

Dat verweerder de gezinssituatie verkeerd heeft ingeschat en een minstens disproportionele beslissing heeft genomen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. Zoals met betrekking tot het eerste middel reeds werd geoordeeld, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster samen in België toekwam met haar dochter met wie ze samenwoont. Gelet op het feit dat ook met betrekking tot verzoeksters dochter het verblijf werd beëindigd, motiveert de bestreden beslissing dat de gezinsbanden behouden blijven. Verzoekster benadrukt dat ze het hier niet mee eens is, maar voert geen andere concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze beoordeling van het gezinsleven onjuist of onvolledig is. Het feit dat verzoeksters dochter in België tewerkgesteld was, houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot het overlevingspensioen toont verzoekster niet aan dat zij dit pensioen niet zou kunnen blijven ontvangen in het land van herkomst. Waar verzoekster aanvoert dat niet werd gemotiveerd met betrekking tot de coronapandemie, ziet de Raad niet in hoe zulks een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet met zich teweegbrengt. Voorts werd vooralsnog geen bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de beslissing tot intrekking van verblijf, die steun vindt in een wettelijke bepaling en genomen werd na een verblijf van twee jaar op het grondgebied, *in casu* disproportioneel zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT